

скавъ погледъ потъмнѣ. Неговитѣ огнени очи се вгълъ-
биха — бѣха насочени като че ли въ душата му.

На Македония Яворовъ посвети не само нѣколко
години отъ живота си, но и едни отъ най-хубавитѣ си
пѣсни, както и великолепитѣ белетристични страници
на „Хайдушки копнения“, биографията на Гоце
Дѣлчевъ и множество статии
въ вестниците на македон-
скитѣ организации, нѣкои отъ
които вестници самъ той е и
редактиралъ. Колко много е
обичалъ той македонската земя
и македонския българинъ, личи
отъ молбата, която предалъ
на другаритѣ си — когато
умре, да бжде погребанъ въ
въстанически дрехи, съ очи
обърнати на югъ. . .

По същото време, уча-
ствувайки въ македонскитѣ
борби, Яворовъ пише и стихо-
творения, съ които посте-
пенно изпъква, редомъ съ Пенча Славейковъ и К. Хри-
стовъ, като пръвъ български лирикъ, единъ отъ най-
достойнитѣ замѣстници на Базова. За него се загри-
жилъ и тогавашния министъръ на Народната просвѣта,
проф. Ив. Д. Шишмановъ, прочутъ като покровителъ на
писатели, поети и художници. Той назначилъ Яворова
въ Народната библиотека, а после го изпратилъ въ
Франция. Като се върналъ, Яворовъ билъ назначенъ
(1908 г.) за драматургъ въ Народния театъръ. Макаръ
и безъ високъ образователенъ цензъ, той, при своя из-
ключителенъ даръ и при пословичното си трудолюбие,
успѣлъ да заеме първо мѣсто всрѣдъ висшата интели-
генция на България. Запознанството му съ френския
езикъ и френската образованостъ дало нови подтици
на творческата му енергия. Той пише стихове, които

Яворовъ — четникъ, 1912 г.